

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ

(κατά κόσμον Πέτρος Χατζόπουλος)

Κορνήλιος Κρικ

ΣΚΙΟΥΡΟΣ
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΟΛΕΣ ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ
(κατά κόσμον Πέτρος Χατζόπουλος)

Κορνήλιος Κρικ

ΣΚΙΟΥΡΟΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΟΛΕΣ ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Εικονογράφηση
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΡΑΠΑΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου πνευματικής ιδιοκτησίας, εφόσον αυτή
προδίδεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισιμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σύλλογή Χελιδόνια — 197

Αύγουστος Κορτώ (κατά κόσμον Πέτρος Χατζόπουλος), *Κορηήλιος Κρις, σκίουρος ντετέκτιβ – Όλες οι ιστορίες*

Εικονογράφηση: Δέσποινα Καραπάνου

Σχεδιασμός εξωφύλλου: **k2design**

Διορθώσεις: Κατερίνα Λελούδη, Μάγδα Τιχοπούλου, Θανάσης Κοκολόγος

Σελιδοποίηση: Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2002, 2016

Η παρούσα έκδοση κυκλοφόρησε από τις Εκδόσεις Πατάκη τον Μάιο του 2016 και περιλαμβάνει τα βιβλία: *Η εξαφάνιση της Ντόροθν Σνοτ* (2003), *Ο στοιχειωμένος πύργος της Ούρσουλα ντε Φλαφ* (2005), *Το καταραμένο περιδέραιο της Νιαουφερτίτης* (2007), *Έγκλημα στο Τούνδρα Εξπρές* (2011)

ΚΕΤ Α415 ΚΕΠ 420/16

ISBN 978-960-16-2417-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΥΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β ΚΤΕΟ), Τ.Θ. 1213,

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στο Κουτάδι,
για την ατέλειωτη περιπέτεια*

Η εξαφάνιση της Ντόροθυ Σνοτ

ΜΙΑ ΚΑΜΠΙΑ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

ΚΕΙΝΗ ΤΗ ΜΕΡΑ το νέο έσκασε στο δάσος σαν βόμβα: «Η δεσποινίς Ντόροθου Σνοτ εξαφανίστηκε!».

Μέσα σ' ένα λεπτό όλοι μιλούσαν γι' αυτό. Κι ήταν επόμενο – η Ντόροθου Σνοτ ήταν η πιο γνωστή κι η πιο αγαπητή κάμπια σ' ολόκληρο το δάσος.

Το σπίτι της ήταν μια πελώρια βελανιδιά με δυο χιλιάδες βελανίδια. Κι είχε τόσο μεγάλο σπίτι γιατί ήταν πολύ πλούσια, τόσο πλούσια, που με τα χρήματά της μπορούσε να αγοράσει άλλες εκατό βελανιδιές. Όμως δεν της χρειαζόνταν, άλλωστε η ίδια δεν έτρωγε βελανίδια – της έφερναν δυσπεψία. Τα χάριζε στους σκίουρους και στους κρικητούς του δάσους, και το ίδιο έκανε με τα λουλουδάκια. Γιατί τα βελανίδια, πριν γίνουν βελανίδια, γίνονταν λουλουδάκια, κι αυτά η Ντόροθου Σνοτ τα χάριζε στις μέλισσες και στις πασχαλίτσες.

Η ίδια κρατούσε για τον εαυτό της μονάχα μερικά καταπράσινα φυλλαράκια, γιατί τον τελευταίο χρόνο είχε δάλει μερικά κιλά και έκανε δίαιτα.

Έτσι, επειδή ήταν τόσο καλή και χάριζε τα πράγματα της σε όλα τα ζώα του δάσους, όλοι την αγαπούσαν και μιλούσαν γι' αυτή με τα καλύτερα λόγια.

Κανείς δεν έλεγε: «Τι πλούσια που είναι αυτή η κάμπια!» ή «γιατί να μένει σε τόσο μεγάλο σπίτι;». Κανείς δεν τη ζήλευε, γιατί ήταν γενναιοδωρη, δηλαδή έλεγε πάντα: «Τα υπάρχοντά μου είναι και δικά σας», κι ύστερα, κάθε Σάββατο βράδυ, έκανε τα πιο τρελά πάρτι στο ρετιρέ της βελανιδιάς της, όπου ήταν καλεσμένοι όλοι, ακόμα κι οι αρκούδες, που κρέμονταν απ' τα κλαδιά και φέρναν μεγάλη αναστάτωση κάθε φορά που αλλάζαν θέση ή πηγαίναν στο μπάνιο. Α, τίποτε δεν έλειπε απ' τα πάρτι της Ντόροθυ Σνοτ! Ούτε οι μεξέδες ούτε τα αναψυκτικά! Καθώς ήταν πολύ πλούσια, έβαζε να της φέρνουν τις πιο εξωτικές νοστιμιές απ' όλες τις γωνιές του δάσους – τυρόπιτες από γάλα κουνελιού, τάρτες με μέλι βιολέτας και δροσερό νέκταρ από τριαντάφυλλα.

Γι' αυτό κι όλοι στενοχωρήθηκαν πάρα πολύ εκείνο το πρωί όταν το Ράδιο Μύγα ανακοίνωσε ότι η Ντόροθυ Σνοτ, η αγαπημένη τους κάμπια, είχε εξαφανιστεί. Οι μύγες, που μπορούσαν να πετάνε παντού, ήξεραν καλά τι έλεγαν. Είχαν ρεπόρτερ σε όλα τα σημεία του δάσους και μαθαίναν τα νέα από πρώτο χέρι. Έτσι, μόλις διαπίστωσαν ότι η

δεσποινίς Σνοτ δεν είχε βγει στο μπαλκόνι για να ποτίσει τις αζαλέες της, άρχισαν να διαδίδουν τη δυσάρεστη είδηση στο δάσος, φέροντας δάκρυα στα μάτια των πιο ευαίσθητων. Δεν ήταν μόνο τα πάρτι – τα ζώα την αγαπούσαν κι αμέσως άρχισαν να ανησυχούν.

«Τι μπορεί να της συνέβη;» αναρωτήθηκαν.

«Ίσως έφυγε για ταξίδι σε κάποιο δάσος στο εξωτερικό» είπε ο ασβός.

«Μα, όχι, δεν μπορεί, θα μου τηλεφωνούσε» είπε η ποντικίνα. «Είχαμε κανονίσει να βρεθούμε το απόγευμα για να παίξουμε ντάμα. Δε θα έφευγε ποτέ έτσι, χωρίς να με ειδοποιήσει!»

«Ακριδώς!» πρόσθεσε η αλεπού. «Κι εγώ της είχα πει ότι το πρωί θα περνούσα για να τη βοηθήσω στο ξεσκόνισμα. Μόνη της δυσκολεύεται η καημένη κι έτσι εγώ με την ουρά μου –φραπ!– ξεσκονίζω όλη τη δελανιδιά μονομιάς!»

Την ίδια στιγμή, ανάμεσα στα ζώα που κουβεντιάζαν ανήσυχα, πέταξε ο σπίνος, ο ταχυδρόμος του δάσους. Είχε ακόμη την τσάντα του περασμένη στο αριστερό φτερό κι έμοιαζε τρομερά αναστατωμένος.

«Φοβερό!» έλεγε και ξανάλεγε. «Αυτό που είδα είναι φοβερό!»

Τα ζώα μαζεύτηκαν αμέσως γύρω του. «Τι είναι; Τι είδες;» τον ρώτησαν.

Κι εκείνος, παίρνοντας μια ανάσα, είπε:

«Εγώ κάθε πρωί πηγαίνω κι αφήνω τις εφημερίδες και τα περιοδικά στη βελανιδιά της Ντόροθου Σνοτ, όπως και σ' όλα τα σπίτια. Μάλιστα, επειδή θέλει να διαβάσει τη στήλη με τη μόδα πρωί πρωί, όταν πίνει το τσάι της, μου έχει ζητήσει να τα αφήνω στο περδάκι της κρεβατοκάμαρας».

«Και λοιπόν;» ρώτησαν όλοι με μια φωνή.

«Ε λοιπόν» είπε ο σπίνος «ενώ κάθε πρωί η Ντόροθου σηκωνόταν απ' το κρεβάτι κι ερχόταν να με καλημερίσει, σήμερα τα φώτα στο δωμάτιό της ήταν σβηστά. Νόμισα ότι κοιμόταν και, για να μην την ξυπνήσω, έσπρωξα το παράθυρο, για να αφήσω τις εφημερίδες. Και τότε, μόλις το δωμάτιο φωτίστηκε, τι νομίζετε πως είδα;»

«Τι; Τι;» φώναξαν όλοι, εκτός απ' την ποντικίνα, που είχε λιποθυμήσει από την αγωνία. Ο κυρ ποντικός τη βοήθησε να συνέλθει, οπότε κι αυτή έτρεξε δίπλα στον σπίνο, φωνάζοντας: «Τι είδες; Πες μας!».

«Το κρεβάτι της ήταν άδειο, αλλά το νυχτικό ήταν εκεί!» είπε εκείνος.

Είχαν τρομάξει όλοι τόσο πολύ, που για μια στιγμή δε μιλούσε κανείς. Πρώτος ο ασβός τόλμησε να πει:

«Εκεί; Το νυχτικό της ήταν εκεί;».

«Ακριδώς» πρόσθεσε ο σπίνος.

«Κι ήταν το καλό της νυχτικό, εκείνο το γαλάζιο με τις κόκκινες ρίγες;» ρώτησε αναστατωμένη η αλεπού.

«Μα όχι» τη διόρθωσε η χρυσόμυγα. «Θα ήταν το άσπρο με το χρυσό κέντημα, που φοράει τον χειμώνα. Το γαλάζιο είναι ψιλό, θα κρύωνε».

«Δεν έχει σημασία ποιο ήταν!» τις διέκοψε θυμωμένος ο σπίνος. «Το θέμα είναι ότι εγώ ανησύχησα κι άρχισα να τη φωνάζω. Σκέφτηκα ότι μπορεί να ήταν στο λουτρό ή ίσως να είχε αλλάξει και να είχε κατέβει στην κουζίνα. Πέταξα σε όλες τις κουφάλες της βελανιδιάς φωνάζοντάς την, αλλά δεν πήρα απάντηση από πουθενά. Και τότε σκέφτηκα κάτι: Μπορεί η δεσποινίς Σνοτ να μην είχε φύγει μόνη της απ' το σπίτι!»

«Αλλά τι; Τι μπορεί να συνέδη; Με ποιον έφυγε;»
Οι ερωτήσεις πέφταν δροχή. Ο σπίνος σήκωσε τους ώμους.

«Δεν ξέρω» είπε κι αναστέναξε. «Όμως αν της συνέδη κάτι κακό;»

Στη σκέψη και μόνο, η ποντικίνα λιποθύμησε και πάλι.

Πράγματι, ήταν κάτι το ανήκουστο: Ποιος θα ήθελε να κάνει κακό σε μια τόσο αξιολάτρευτη κάμπια όπως η Ντόροθι Σνοτ;

«Και δηλαδή τι κακό μπορεί να της συνέδη;» ρώτησε ταραγμένη μια αγριόγατα. Απ' την ταραχή, όλες οι τρίχες της είχαν σηκωθεί κι έμοιαζε με θάμνο. Η ποντικίνα, που είχε μόλις συνέλθει, όταν την είδε, αναφώνησε: «Θεούλη μου! Ένας θάμνος που μιλάει!» και σωριάστηκε ξερη για τρίτη φορά. Χρειάστηκε να φωνάξουν τον γιατρό τυφλοπόντικα και έγινε μια φασαρία τρομερή.

Στο μεταξύ όμως τα καινούρια κουτσομπολιά είχαν αρχίσει να φουντώνουν. «Η Ντόροθι Σνοτ δεν εξαφανίστηκε» έλεγαν. «Κάποιος την απήγαγε».

«Μα ποιος; Και γιατί να την απαγάγει;» ρωτούσε κάθε στόμα.

«Κάποιος κακούργος, αυτό είναι βέβαιο!» φώναζε θυμωμένος ένας μπάμπουρας και ζουζούνιζε απ' το κακό του. «Μπρε! Μπρρζζζζ!» έκανε. «Αφήστε με να

τον πιάσω στα έξι χέρια μου αυτό τον απαγωγέα και θα δείτε τι θα του κάνω!» Όλοι ξέραν δα ότι ο γερο-μπάμπουρας συμπαθούσε πολύ τη δεσποινίδα Σνοτ, ίσως μάλιστα να ήταν και κρυφά ερωτευμένος μαζί της.

«Δεν ωφελεί να ψάχνουμε στα τυφλά» είπε ξαφνικά η κουκουδάγια από ένα κλαδί. Η κουκουδάγια ήταν το πιο έξυπνο ζώο του δάσους. Επιπλέον, μπορούσε να γυρνάει το κεφάλι της ανάποδα, κι αυτό έκανε τα υπόλοιπα ζώα να τη σέβονται. Όποιος και να προσπαθούσε να γυρίσει έτσι το κεφάλι του δε θα τα κατάφερνε, το πολύ πολύ να στραβολαίμιαζε. «Κου! Ακούστε με!» επανέλαβε, κουνώντας τα φτερά της. «Ο μόνος που μπορεί να λύσει αυτό το μυστήριο, ο μόνος που μπορεί να μας πει τι απέγινε η Ντόροθυ Σνοτ είναι... είναι... Άτσα!» έκανε ξαφνικά και τραντάχτηκε ολόκληρη. Δάκρυα τρέχαν απ' τα μάτια της.

«Άτσα; Ποιος είναι ο Άτσα;» ρωτούσε αλαφιασμένη η ποντικίνα.

«Μα όχι, φτερνίστηκα!» είπε η κουκουδάγια, σκουπίζοντας το ράμφος της. «Λίγη γύρη μπήκε στα ρουθούνια μου, δεν είναι τίποτε. Ήθελα να πω ότι πρέπει να ζητήσουμε γρήγορα τη βοήθεια του Κορνήλιου Κοικ».

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΡΙΚ

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΡΙΚ ήταν ένας σκίουρος που ζούσε στην άλλη άκρη του δάσους. Το σπίτι του ήταν μια γέρινη φλαμουριά. Κανείς δεν ήξερε πόσων χρόνων ήτανε – άλλοι έλεγαν πως ήταν μικρός που έδειχνε μεγάλος κι άλλοι, πάλι, λέγαν ότι ήταν μεγάλος κι ότι έδαφε τις φαβορίτες του για να δείχνει πιο μικρός.

Σε ένα όμως ήταν όλοι σύμφωνοι: ότι δεν υπήρχε πιο πονηρό και μυαλωμένο σκιουράκι σ' ολόκληρο το δάσος. Κι ότι ακόμη, όποτε υπήρχε κάποιο μυστήριο που δεν κατάφεραν να λύσουν, ο μόνος που μπορούσε να τους βοηθήσει ήταν ο Κορνήλιος Κρικ. Ήταν ο ντετέκτιβ του δάσους τους.

Σε μια συνέντευξή του στο Ράδιο Μύγα πριν από μερικά χρόνια, ο Κορνήλιος είχε παραδεχτεί πως είχε βοηθήσει να λυθούν ένα σωρό απίθανα μυστήρια σε πολλά δάση του κόσμου. Αυτός είχε ανακαλύψει τα χαμένα κοσμήματα μιας σιαμέζικης γάτας στο δάσος της Βουλόνης, καθώς επίσης και το ποιος ήταν ο κλέφτης των βατόμουρων, μια υπόθεση

που είχε συνταράξει τα ζώακια του Χάνντ Παρκ το περασμένο φθινόπωρο.

Σ' αυτές τις υποθέσεις ο Κορνήλιος Κρικ είχε για βοηθό του την πιστή του φίλη Μάρθα, μια εξαιρετική πυγολαμπίδα με μεγάλο ταλέντο στο να μαντεύει ποιος ήταν ο ένοχος κάθε φορά. Όμως, πάνω απ' όλα, ο Κορνήλιος ήταν ένας καλός ντετέκτιβ γιατί περνούσε τον πιο πολύ καιρό στο σπίτι του διαδίδοντας βιβλία. Του άρεσε να μορφώνεται. Γι' αυτόν ήταν σαν να πήγαινε σε κάποιο πάρτι μόνος του. Καθισμένος στην πολυθρόνα του σαλονιού του, φορώντας τις παντούφλες του, διάβαζε τα βιβλία του κι έσπαγε πολλή πλάκα.

Έτσι, ήταν φυσικό να μη γνωρίζει καλά την Ντόροθυ Σνοτ, αφού δεν είχε πάει ποτέ σε κάποιο απ' τα περίφημα πάρτι της. Ήξερε μόνο πως ήταν μια πολύ πλούσια κάμπια, η οποία του έστελνε ένα σακί με βελανίδια κάθε Χριστούγεννα και κάθε Πάσχα. Κι αυτός, για να την ευχαριστήσει, της έστελνε δώρο κάποιο απ' τα αγαπημένα του βιβλία. Δεν υπήρχε κίνδυνος να του τελειώσουν. Ο Κορνήλιος είχε τόσα βιβλία, όσα βελανίδια είχε η Ντόροθυ.

Το πρωί εκείνο λοιπόν, όταν η Ντόροθυ Σνοτ εξαφανίστηκε, η γενική αναστάτωση ούτε που είχε περάσει απ' το μυαλό του Κορνήλιου. Δεν είχε ακούσει τις πρωινές ειδήσεις στο ραδιόφωνο ούτε

είχε διαβάσει την εφημερίδα του. Είχε ανάψει το πορτατίφ δίπλα στο κρεβάτι του κι είχε αρχίσει αμέσως να διαβάζει το βιβλίο που είχε αφήσει χθες το βράδυ πριν κοιμηθεί. Βρισκόταν στο τελευταίο κεφάλαιο κι είχε μεγάλη αγωνία.

Όμως η Μάρθα, η πιστή του πυγολαμπίδα, ήταν πολύ ανήσυχη από την ώρα που είχε ξυπνήσει. Έλεγε πως είχε ένα κακό προαίσθημα και κάθε λίγο αναδόσθηνε νευρικά, μουρμουρίζοντας:

«Αχ! Αχ! Κάτι κακό θα συμβεί σήμερα! Το αισθάνομαι! Αχ!».

Εδώ πρέπει να πούμε ότι, αν και εξαιρετική δοηθός, η Μάρθα είχε ένα μικρό ελάττωμα: Ήταν λιγάκι φλύαρη, όπως όλες οι πυγολαμπίδες. Κι ο Κορνήλιος, που προσπαθούσε να συγκεντρωθεί στο βιβλίο του, άρχισε να ενοχλείται.

«Μην αναδοσθήνεις διαρκώς, καλή μου Μάρθα» της είπε. «Νομίζω πως οι σελίδες του βιβλίου μου θα πάρουν φωτιά, έτσι που κιτρινίζουν ξαφνικά».

«Αχ! Δε φταίω εγώ!» συνέχισε εκείνη. «Έχω ένα κακό προαίσθημα! Αχ!»

Και δώσ' του και πετούσε μες στο γυάλινο σπιτάκι της.

«Μήπως θέλεις να σου ετοιμάσω μια ζεστή δαχτυλήθρα γάλα;» ρώτησε ο Κορνήλιος, με την ελπίδα πως θα την έκανε να νυστάξει και να κοιμηθεί.

«Αχ! Όχι!» είπε εκείνη. «Ευχαριστώ! Αλλά μήπως μπορείς να μου πεις αν έχεις κι εσύ το ίδιο κακό προαίσθημα; Γιατί εγώ το έχω συνέχεια! Αχ!»

Ο Κορνήλιος έδωσε τα δυνατά του για να μη θυμώσει.

«Μάρθα, καλή μου» της είπε ευγενικά. «Δεν υπάρχει λόγος να ανησυχείς από πριν για κάτι που θα συμβεί στο μέλλον. Όταν συμβεί, το αντιμετωπίζουμε».

Ο Κορνήλιος είχε δίκιο. Κανείς δεν πρέπει να χολοσκάει για το μέλλον. Το παρόν είναι πάντα πιο διασκεδαστικό. Αλλά το παράξενο είναι πως εκείνο το πρωί και η Μάρθα είχε δίκιο επίσης. Γιατί, πριν περάσει ένα λεπτό απ' την κουδέντα τους, στο παντζούρι ακούστηκε ένα χτύπημα όλο αγωνία. Κι όταν ο Κορνήλιος σηκώθηκε κι άνοιξε το παράθυρο, στο υπνοδωμάτιο μπήκε πετώντας μια καρδερίνα, που του είπε με διάφορα «τσίου» και «τίλι-λου» αυτό που είχε συμβεί: ότι η Ντόροθυ Σνοτ είχε εξαφανιστεί κι ότι τα ζώα υποπτεύονταν πως κάποιος την είχε απαγάγει.

«Αυτό είναι πολύ σοβαρό, πολύ σοβαρό στ' αλήθεια» είπε ο Κορνήλιος Κρικ κι άρχισε να πηγαиноέρχεται στο δωμάτιό του. Είχε αφήσει το βιβλίο του κατά μέρος. Οι φίλοι είναι πιο σημαντικοί απ' τα βιβλία, κι η Ντόροθυ Σνοτ, ακόμη και χωρίς τα βελανίδια που του χάριζε, ήταν μια καλή φίλη. Είχε

υποχρέωση να τη βοηθήσει, αυτήν κι όλα τα ζώα του δάσους, που τον εμπιστεύονταν και τον θεωρούσαν τόσο σοφό.

Χωρίς να χάνει χρόνο λοιπόν, είπε στην καρδερίνα πως δεχόταν την υπόθεση. Της ζήτησε μάλιστα να πετάξει μέχρι τις φωλιές των φιδιών και να ζητήσει την Ολίδια, μια μικρή κόκκινη οχιά που ήταν ειδική στο να παίρνει τα δακτυλικά αποτυπώματα. Έπρεπε, πρώτα απ' όλα, να μάθουν αν κάποιος ξένος είχε μπει στο σπίτι της Ντόροθυ Σνοτ. Κι επίσης της ζήτησε να καλέσει τους μάρτυρες, τα ζώακια δηλαδή που είχαν δει για τελευταία φορά την Ντόροθυ, προτού εξαφανιστεί.

Η καρδερίνα έφυγε πετώντας για να μεταφέρει τα ευχάριστα νέα κι ο Κορνήλιος άνοιξε την ντουλάπα κι άρχισε να ετοιμάζεται. Φόρεσε το κόκκινο καρό του κοστούμι, μια λεπτή μαύρη κάπα και το γούνινο καπέλο του. Είχε ψύχρα σήμερα το πρωί. Απ' το συρτάρι του κομοδίνου πήρε τον μεγεθυντικό φακό του, τη σκόνη για τα αποτυπώματα και το σημειωματάριο με το μολύδι του. Έπειτα γύρισε στο σπιτάκι της Μάρθας και της είπε να ετοιμαστεί.

Όμως εκείνη ήταν ήδη έτοιμη. Είχε φορέσει την κόκκινη γούνα της και στριφογυρνούσε ανυπόμονη μέσα στο γυάλινο φανάρι που χρησιμοποιούσε ο Κορνήλιος όταν την έβγαζε έξω.

«Άντε!» του είπε ζουζουνίζοντας. «Τι κάνεις τόσο

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΝΤΟΡΟΥ ΣΝΟΤ

ώρα; Τα ζώα θα μας περιμένουν να αρχίσουμε την έρευνα, δεν είναι σωστό να καθυστερούμε!»

Απ' τον ενθουσιασμό της χαμογελούσε κι άναβε συνέχεια την ουρά της, οπότε η κόκκινη γούνα της γινόταν πορτοκαλιά και έλαμπε σαν γιορτινό στολίδι.

«Δεν καταλαβαίνω τη χαρά σου, καλή μου Μάρθα» της είπε ο Κορνήλιος. «Εσύ δεν ήσουν που ανησυχούσες προηγουμένως;»

«Ναι, αλλά τώρα που το κακό μου προαίσθημα βγήκε αληθινό δεν έχω λόγο να ανησυχώ, έτσι δεν είναι;» είπε η Μάρθα γελαστή κι άρχισε να φωνάζει:

«Άντε! Πάμε! Μα ας ξεκινήσουμε επιτέλους!».

Έτσι ήταν πάντα όταν αναλαμβάναν να λύσουν μια υπόθεση. Ο Κορνήλιος σταματούσε να μιλάει, γιατί σκεφτόταν συνέχεια: Ποιος μπορεί να ήταν ο ένοχος, τι τον έσπρωξε να κάνει αυτό που έκανε και τα λοιπά. Η Μάρθα όμως, ίσως επειδή της άρεσε πολύ να μπαίνει σε ξένα σπίτια με την ευκαιρία της έρευνας και να βλέπει τι υπάρχει μέσα, δεν έβαζε γλώσσα μέσα. Κι αυτό το πρωί, καθώς πηγαίναν προς το δέντρο της Ντόροθυ Σνοτ, που όλοι ξέραν πόσο μεγάλο και πολυτελές ήταν, η Μάρθα είχε ξεφαντώσει για τα καλά. Κουνιόταν συνεχώς μες στο φανάρι της και διέκοπτε τους συλλογισμούς του Κορνήλιου με ένα σωρό ερωτήσεις.

«Γιατί λες να την απήγαγαν, Νίλυ;» Νίλυ ήταν το χαϊδευτικό του Κορνήλιου, αν και δεν του πολυάρεσε να τον φωνάζει έτσι.

«Χμμμ;» ρώτησε εκείνος αφηρημένος. Δεν την είχε ακούσει καλά, γιατί σκεφτόταν την υπόθεση.

«Λέω, γιατί να απαγάγουν την Ντόροθυ Σνοτ;» είπε ξανά η Μάρθα και πρόσθεσε με λίγη ζήλια: «Ποιος θα απήγε μια οποιαδήποτε κάμπια; Να πεις μια πυγολαμπίδα, μάλιστα, αλλά μια *κάμπια*;».

«Μα άκου ερώτηση!» είπε εκείνος. «Γιατί είναι ζάπλουτη!»

«Ναι, αλλά τότε γιατί να κλέψουν αυτήν και να μην κλέψουν κατευθείαν τα λεφτά της, ε Νίλυ;»

Ο Κορνήλιος είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή του, αλλά της απάντησε:

«Αφού τα πιο πολλά χρήματά της δεν είναι εδώ. Έχει καταθέσεις σε έλατα στην Ελβετία». Και ξαναγύρισε στις σκέψεις του.

Δεν πρόλαβε όμως να σκεφτεί πολλά. Με δειλή φωνή, η Μάρθα ρώτησε:

«Κι είναι μακριά η Ελβετία;».

Ο Κορνήλιος δεν άντεξε άλλο. Έβαλε τις φωνές:

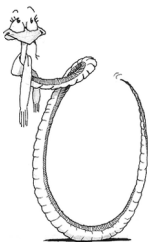
«Για τον Θεό, καλή μου Μάρθα! Θα με τρελάνεις με τη φλυαρία σου! Τι σ' έπιασε σήμερα, μπορείς να μου πεις;».

Εκείνη, ντροπιασμένη, έμεινε δουδή για λίγο.

Ύστερα όμως ξεθάρρεψε κι ανάδοντας την ουρά της είπε, σαν να την έπνιγε το άδικο:

«Μα, αν δε μάθω τα στοιχεία της υπόθεσης, πώς θα τη λύσουμε;».

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΠΙΤΙ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΤΑΝ ΕΦΤΑΣΑΝ ΜΠΡΟΣΤΑ στην πελώρια βελανιδιά της Ντόροθου, οι υπόλοιποι τους περίμεναν μαζεμένοι στις ρίζες. Σύμφωνα με τις οδηγίες του Κορνήλιου, είχε έρθει η Ολίβια η οχιά, με την κοιλιά της καλογουαλισμένη κι έτοιμη να πάρει αποτυπώματα. Είχε έρθει επίσης ο Τζέφρεϋ το κολιμπρί, που με τη λεπτή του μυτούλα μπορούσε ν' ανοίξει όλες τις κλειδαριές – ο Τζέφρεϋ ήταν ο κλειδαράς του δάσους. Ακόμη, εκεί βρισκόνταν κι όλα τα ζωάκια που είχαν δει την Ντόροθου το περασμένο απόγευμα και το βράδυ. Ο Τίμοθου, ένα νεαρό κουνελάκι που η δεσποινίς Σνοτ τού παραχωρούσε το πιάνο της για να μελετά. Στο σπίτι του, με τα δεκαοχτώ του αδερφάκια, δεν υπήρχε χώρος για πιάνο. Και, τέλος, η Νταίζυ η ποντικίνα, που ήταν μια από τις καλύτερες φίλες της Ντόροθου. Μαζί της είχε έρθει κι ο γιατρός, καλού κακού.

Ο Κορνήλιος στάθηκε μπροστά στην πόρτα της βελανιδιάς, χτύπησε το κουδούνι μερικές φορές κι όταν δεν πήρε απάντηση ζήτησε απ' τον Τζέφρεϋ

το κολιμπρί να ανοίξει την κλειδαριά. Εκείνος το έκανε πρόθυμα και, προς μεγάλη έκπληξη όλων, η εξώπορτα ήταν κλειδωμένη δυο φορές.

«Αυτό σημαίνει ότι δεν έγινε διάρρηξη» είπε σκεπτικός ο Κορνήλιος «αλλιώς η πόρτα δε θα μπορούσε να είναι κλειδωμένη από μέσα».

Ύστερα είπε στη Μάρθα να ανάψει για να βλέπουν και μπήκε πρώτος στο χολ της βελανιδιάς. Τα υπόλοιπα ζώα τον ακολούθησαν διστακτικά.

«Δεσποινίς Σνοτ; Δεσποινίς Σνοτ, είστε εδώ;» φώναξε ο Κορνήλιος κάνοντας τα χέρια του χωνί. Η φωνή του έκανε αντίλαλο μέσα στο ψηλό δέντρο. Όσο όμως κι αν φώναζε, κανείς δεν του απαντούσε.

Η ποντικίνα, που είχε αρπαχτεί απ' το μπράτσο του γιατρού τυφλοπόντικα, κλαψούριζε συνεχώς.

«Τι συμφορά είναι αυτή που μας βρήκε!» έλεγε. «Τι συμφορά!»

Ξαφνικά, η πόρτα που οδηγούσε στο σαλόνι άνοιξε τρίζοντας κι οι σκιές τους εμφανίστηκαν να χορεύουν στον τοίχο σαν φαντάσματα. Η ποντικίνα έδγαλε μια στριγκλιά κι έπεσε λιπόθυμη στην αγκαλιά του γιατρού. Ο Κορνήλιος έτρεξε προς το μέρος της και τη βοήθησε να συνέλθει.

«Αγαπητή μου Νταίζυ» της είπε μόλις άνοιξε τα μάτια «πρέπει να προσπαθήσετε να είστε ψύχραι-

μη, για να μας βοηθήσετε να δούμε τι συνέδη στην καημένη τη φίλη σας. Έτσι;»

Εκείνη συμφώνησε κουνώντας το κεφάλι. Τα μάτια της ήταν έτοιμα να δακρύνουν, όμως υποσχέθηκε να μην ξεφωνίσει αν δεν της συνέβαινε κάτι στ' αλήθεια τρομερό. Και τα ζωάκια αρχίσαν να ανεβαίνουν τη μεγάλη σκάλα.

Η βελανιδιά ήταν τόσο μεγάλη από μέσα, που τους πήρε μια ολόκληρη ώρα να ψάξουν όλα τα δωμάτια. Ο Κορνήλιος επέμενε πως έπρεπε πρώτα να βεβαιωθούν ότι η δεσποινίς Σνοτ δε βρισκόταν κρυμμένη σε κάποιο από τα εξήντα τρία δωμάτια του σπιτιού της ή ότι δεν είχε κλειδωθεί κατά λάθος σε κάποια ντουλάπα. Επιπλέον, έπρεπε να τρέχει κάθε λίγο πίσω απ' τη Μάρθα, που μόλις έβρισκε την ευκαιρία έδγαινε απ' το φανάρι και χωνόταν στα ντουλάπια, για να δει από κοντά τα σερβίτσια και τα πετσετάκια της Ντόροθυ.

«Μάρθα, καλή μου» της έλεγε αυστηρά ο Κορνήλιος, ξαναβάζοντάς τη στο φανάρι, «δεν είναι σωστό να ψαχουλεύεις τα ξένα πράγματα».

«Μα πώς;» απαντούσε εκείνη. «Κι αν ανακαλύψω κάποιο ίχνος;»

Μ' αυτά και μ' εκείνα, η έρευνα χασομέρησε αρκετά. Άλλωστε, κάθε λίγο έπρεπε να συνεφέρουν την Νταίζυ, που λιποθυμούσε. Για το τέλος ο Κορνήλιος

είχε αφήσει την κρεβατοκάμαρα, όπου πίστευε πως θα έβρισκε και τα περισσότερα αποδεικτικά στοιχεία.

Και, πράγματι, μόλις έφτασαν κοντά στην κορυφή του δέντρου, όπου ήταν το υπνοδομάτιο, η Μάρθα πρόσεξε κάτι ίχνη στο πάτωμα.

«Κοιτάξτε!» φώναξε, φέγγοντας με την ουρά της προς τα κάτω. «Είναι σαν πατημασιές που ανεβαίνουν προς τη σοφίτα!»

«Ναι, έχεις δίκιο, αγαπητή μου» είπε ο Κορνήλιος, σκύδοντας με τον φακό του πάνω απ' τα ίχνη. «Πρέπει να μάθουμε τι είναι». Και για να κερδίσει χρόνο είπε στην Ολίβια την οχιά να συρθεί πάνω στα ίχνη, μέχρι το σημείο που έφταναν. Ο ίδιος θα έμπαινε στην κρεβατοκάμαρα.

«Είναι... είναι ανάγκη να μπω κι εγώ;» ρώτησε τραυλίζοντας η ποντικίνα, όμως ο Κορνήλιος βρισκόταν ήδη μέσα.

Για να βλέπουν καλύτερα, άνοιξε τα παράθυρα κι άναψε όλα τα φώτα. Το κρεβάτι ήταν ξέστρωτο και στο κέντρο του, όπως τους είχε πει ο σπίνος ο ταχυδρόμος, βρισκόταν ένα νυχτικό. Όμως ήταν ένα νυχτικό πολύ παράξενο. Ο Κορνήλιος προχώρησε ως το κρεβάτι κι άρχισε να το περιεργάζεται.

«Τι περίεργο λεπτό ύφασμα!» είπε πιάνοντας το νυχτικό. Όταν το έφερε μπροστά στο φως, σχεδόν έγινε διάφανο.

«Μετάξι, είναι μετάξι, είμαι σίγουρη!» φώναζε η Μάρθα, πετώντας γύρω απ' το κεφάλι του. «Έχω δει πολλές φορές, είναι ακριβό αλλά πολύ ζεστό, παρόλο που είναι τόσο λεπτό. Μια ξαδέρφη μου είχε φέρει απ' την Κίνα...»

«Σοστ! Κάνε λίγο ησυχία, καλή μου» της είπε ο Κορνήλιος κι έκανε νόημα στην Νταίζυ να πλησιάσει. Η Μάρθα παρεξηγήθηκε, γύρισε στο φανάρι της μουτρωμένη, μουρμουρίζοντας: «Εμένα κανείς δε μου δίνει σημασία», ενώ η ποντικίνα ήρθε κοντά του τρέμοντας και ρουφώντας τη μύτη της.

«Τι... τι συμβαίνει;» ρώτησε, έτοιμη να δάλει τα κλάματα.

«Θυμάστε να έχετε ξαναδεί αυτό το νυχτικό;» τη ρώτησε ο Κορνήλιος. «Είστε τόσα χρόνια φίλες. Σίγουρα θα το έχετε ξαναδεί, έτσι δεν είναι;»

Όμως η Νταίζυ, αφού έπιασε το νυχτικό, είπε πως όχι, δεν το είχε ξαναδεί ποτέ κι ότι η Ντόροθυ πρέπει να το είχε αγοράσει πρόσφατα.

«Χμμμ! Παράξενο» είπε ο Κορνήλιος. «Αν, όπως λέτε, το αγόρασε πρόσφατα, τότε γιατί να το άφησε πίσω και να μην το πήρε μαζί της;»

«Ίσως να μην πήρε ρούχα μαζί της!» φώναξε η Μάρθα, που ήταν ακόμα θυμωμένη. Αλλά ο Κορνήλιος την κοίταξε αυστηρά κι εκείνη ζήτησε συγγνώμη. Εξάλλου, όλοι γνώριζαν ότι η Ντόροθυ

Σνοτ ήταν μια πολύ καθωσπρέπει κάμπια για να βγει από το σπίτι γυμνή.

Σειρά στην έρευνα είχε η ντουλάπα, κι αυτή τη φορά ήταν πιο τυχεροί. Ανάμεσα στα ρούχα υπήρχαν μερικές άδειες κρεμάστρες και, απ' ό,τι θυμόταν η ποντικίνα, έλειπε κι η κόκκινη βαλίτσα της φίλης της.

«Άρα» είπε ο Κορνήλιος «ακόμη κι αν η δεσποινίς Σνοτ έφυγε διαστικά ή κι αν κάποιος την ανάγκασε να φύγει μαζί του, είχε τον χρόνο να ετοιμάσει μερικά πράγματα».

Η ποντικίνα έκλαιγε και ρωτούσε ποιος ήταν αυτός που θα την ανάγκαζε.

«Κουράγιο, καλή μου, αυτό προσπαθώ να μάθω» είπε ο Κορνήλιος, χτυπώντας τη στον ώμο. Την ίδια στιγμή στο υπνοδωμάτιο μπήκε η Ολίβια η οχιά. Ήταν τρομερά λαχανιασμένη, αφού είχε συρθεί σ' όλο το σπίτι.

«Τα δήματα που είδαμε στις σκάλες» είπε «φτάναν ως τη σοφίτα. Και ξέρετε πού σταματούσαν; Ακριδώς μπροστά στο παράθυρο της σοφίτας, που ήταν μάλιστα και ανοιχτό!»

«Χριστέ μου! Τι μπορεί να σημαίνει αυτό;» φώναξε η ποντικίνα.

«Ότι ο απαγωγέας έφυγε πετώντας!» είπε χαμογελαστή η Μάρθα.

«Δεν είμαι σίγουρος γι' αυτό, καλή μου, δεν είμαι σίγουρος» είπε ο Κορνήλιος, ξύνοντας το γενάκι του. «Μπορεί ο ένοχος να είχε γλίτσα στα πόδια και να σκαρφάλωσε προς τα κάτω, πηδώντας από κλαδί σε κλαδί».

«Βάτραχος! Αυτό είναι! Ο απαγωγέας είναι βάτραχος!» είπε ο γιατρός.

«Δόκτωρ Βάις, ας μην είμαστε διαστικοί» του είπε ευγενικά ο Κορνήλιος. «Οι βάτραχοι δεν είναι τα μόνα ζώα που έχουν γλίτσα στα πόδια. Κι έπειτα, δεν είμαι ακόμα σίγουρος ότι πρόκειται για απαγωγή».

«Μα πώς;» είπαν όλοι με ένα στόμα.

«Ακούστε τι σας λέω» επέμεινε ο Κορνήλιος. «Καταρχήν, το σπίτι ήταν κλειδωμένο από μέσα, έπειτα δε βρήκαμε ούτε ένα σημείωμα απαγωγής, που να ζητάει λύτρα, και τέλος...»

«Και τέλος τι;» ρώτησε τρέμοντας η ποντικίνα.

Ο Κορνήλιος είχε γυρίσει προς την Ολίβια την οχιά, κοιτώντας πονηρά.

«Για πείτε μας κι εσείς, αγαπητή μου» της είπε χαμογελώντας. «Βρήκατε κανένα περίεργο αποτύπωμα σ' όλο το σπίτι;»

Η οχιά κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Όχι, κι αυτό ήθελα να σας πω. Δεν είναι περίεργο; Αν εξαιρέσουμε τα δήματα στη σκάλα της σοφίτας, τα μόνα αποτυπώματα είναι στο πιάνο κι έχουν γίνει από πατούσες νεαρού κουνελιού».

«Αυτός ήμουν εγώ!» φώναξε ο Τίμοθου το κουνελάκι. «Αλλά εγώ δεν έκανα τίποτα κακό, αλήθεια σάς λέω, μόνο πιάνο έπαιζα, και την κυρία Σνοτ ούτε που την είδα καθόλου χθες το βράδυ! Πρέπει να με πιστέψετε!»

«Σε πιστεύουμε, αγαπητό μου παιδί, ησύχασε» του είπε ο Κορνήλιος, χαϊδεύοντας τα αυτιά του που έτρεμαν. «Απλώς ήμουν σίγουρος πως δε θα βρίσκαμε αποτυπώματα. Και τώρα θα μπορούσατε να μ' αφήσετε λίγο μόνο;»

Τα ζωάκια τον υπακούσαν, αφού πρώτα υποσχέθηκαν πως θα τον βοηθούσαν σε ό,τι χρειαζόταν. Μόλις έμεινε μόνος του στο υπνοδωμάτιο, ο Κορνήλιος προχώρησε μέχρι το κομοδίνο, άνοιξε το συρτάκι κι από μέσα πήρε ένα βιβλίο. «Ενδιαφέρον» μουρμούρισε κι άρχισε να το ξεφυλλίζει.

«Ωστε όταν ο κύριος Νίλυ ψαχουλεύει τα ξένα πράγματα είναι εντάξει! Μόνο εγώ είμαι η περιεργη, μόνο εγώ είμαι η αδιάκριτη!» γκρίνιαζε η Μάρθα.

Αλλά ο Κορνήλιος δεν της έδινε σημασία. Ήταν πολύ απορροφημένος απ' το βιβλίο που κρατούσε. Η Μάρθα πέταξε πίσω του, όλο περιέργεια.

«Νομίζεις πως είναι ώρα για διάβασμα;» έλεγε καθώς πλησίαζε. «Κι ύστερα, τι βιβλίο είναι αυτό που βρήκες; Για να δω! Για να δω!»

Πριν προλάβει όμως να δει, ο Κορνήλιος έκλεισε το βιβλίο και το έβαλε στην τσέπη της κάπας του. Το ίδιο έκανε και με μια φωτογραφία που είχε βρει κρυμμένη στο δάθος του συρταριού, σε μια χρυσή κορνίζα.

«Τι είναι αυτό το βιβλίο; Τι είναι αυτή η φωτο-

γραφία;» φώναζε η Μάρθα συγχυσμένη. «Απαιτώ να μάθω αμέσως! Σε προειδοποιώ! Θα βάλω τις φωνές! Είναι άδικο να κάνεις έρευνα και να μου κρύβεις τα στοιχεία! Άδικο! Άδικο!»

Όμως στον Κορνήλιο άρεσε να πειράζει λίγο την αγαπημένη του φίλη και να την κρατάει σε αγωνία. Έτσι, μ' ένα πλατύ χαμόγελο, έκλεισε ξανά το συρτάρι και της είπε:

«Θα μάθεις τι είναι μόλις γυρίσουμε σπίτι. Πάντως, για ένα να είσαι σίγουρη, αγαπητή μου: Σ' αυτό το διδλίο και σ' αυτή τη φωτογραφία ίσως να κρύβεται το κλειδί του μυστηρίου!».